

FUGIR D'UNA FRAGÀNCIA

Categoria: ESO

Any de naixement: 2009

Tenia poc més de deu anys quan el Lázaro es va quedar sense mare.

Es deia Isabella i era el seu món. Era literalment el seu món, perquè no tenia ningú més que se'n pogués fer càrrec; així que va anar a parar a un centre d'acollida de menors. Era un lloc gris i cruel, on els dies s'anaven succeint sense esperança. El silenci es va convertir en el seu únic company. El silenci i el record de l'olor de la seva mare, aquella fragància amb gust d'amor.

De nit, tancava els ulls i s'imaginava als seus braços, embolicat en aquell aroma dolç que semblava cantar històries d'amor i protecció.

Però el Lázaro no suportava la idea de quedar-se en aquell lloc. Una nit, en ple hivern, va trobar una finestra entreoberta. Quina sorpresa! Amb el cor bategant com un tambor, es va escapar. Aquella nit, va deambular per carrers gelats fins que el va vèncer la son i es va desplomar en un taller abandonat.

Va ser l'endemà que el va trobar el Wadell, un ancià perfumista que havia estat la parella de la Isabella anys enrere. Va reconèixer en els ulls del Lázaro la mateixa mirada que l'havia enamorat de la seva mare.

Semblava un conte fet realitat; així que el Wadell va decidir oferir-li refugi. I va ser així com, amb els anys, el Lázaro va aprendre els secrets d'un bon perfumista: com destil·lar essències, com combinar ingredients i crear fragàncies capaces de despertar els records més profunds.

El Wadell li va recomanar que es llegís la novel·la més preciosa del món, *El perfum*, la història d'un dement que, a la França del segle XVIII, es va obsessionar per crear la fragància perfecta. L'autor era Patrick Süskind. El Lázaro no havia estat mai un aficionat a la lectura; tanmateix, aquell llibre el va atrapar.

I va ser així que ell mateix es va obsessionar en una idea. Recrear el perfum que sempre havia associat amb la seva mare.

El Wadell el va ajudar, al principi, però de seguida va notar una inquietud en el comportament del noi que el va alarmar. Un dia el va advertir, però el Lázaro no se'l va escoltar. Treballava de dia i de nit barrejant essències cada cop més potents. Fins que, finalment, ho va aconseguir.

Tanmateix, va succeir una cosa estranya. El Wadell, que havia estat treballant amb ell durant tot el procés, va començar a trontollar. Va caure a terra amb la cara relaxada i un somriure als llavis.

El Lázaro va intentar despertar-lo. Impossible. L'ancià era mort.

Al principi, el Lázaro va pensar que el que havia passat havia estat una casualitat, com a molt, un incident. Però ben aviat va comprendre la veritat: el perfum era molt més que un tribut a la seva mare. Era mortal. Aquells que l'oloraven queien en un trànsit d'èxtasi tan profund que els seus cors, simplement, deixaven de bategar.

Horroritzat, el Lázaro va fugir del taller, però no va poder escapar-se de la seva creació. El perfum, impregnat a la seva pell, el seguia com una ombra.

Les morts van continuar per allà on passava. Vianants, veïns... tots queien al seu pas. Va ser qüestió de temps que les autoritats l'atrapessin i el portessin davant d'un jutge.

La resta de la seva vida va ser un eco de la seva tragèdia. Aïllament en una presó especial, treballant en una galeria subterrània on ningú pogués apropar-s'hi.

Allí, en l'extrema solitud, el Lázaro va viure sempre més impregnat de l'olor de la seva mare.